

DEKADENS

Ett drama
av
Oliver S. Drake

25 september 2021
Version 4
Oliver S. Drake
0704915017
olivers.drake(at)outlook.com

ERIK (26) och KLARA (25) SEBASTIAN (27) kommer in i en vacker salong med anor från ett sent artonhundratal.

SEBASTIAN

Är det sig likt? För det är ingen som har brytt sig om att ändra på någonting. Varje yta och sak här får mig att längta tillbaka till buddhist klostret, denna delen av världen tillhör inte mig längre, om den någonsin gjort det.

ERIK

Det är påtagligt likt, det är som att inse att en dröm inte var en dröm. Jag trodde aldrig att jag skulle se varken dig eller det här huset igen.

SEBASTIAN

Nu ska vi inte bli blödiga, får far se någon gråta i huset så... kan han inte hjälpa sig. Jag tar upp era väskor på rummet. Sätt er ner och ta nåt att dricka vet jag, om det finns nåt som kan släcka er törst efter den långa resan, om inte; så får ni väl dricka för yrseln skull. Själv så dricker jag inte, jag tycker inte om mig själv när jag dricker... eller var det tvärtom. Iallafall, ni ska vara välkomna.

KLARA

Tack.

ERIK

Kan han inte få ett slut på sitt lidande, för att det måste vara ett lidande att vara så blind för verkligheten; att inte kunna se allt vackert eller ännu värre vara likgiltig inför det, vad finns det egentligen kvar om vi inte hade det vackra, det säger sig självt. Kunde du lägga märket till hans blick som såg det jag tänkte, han såg det på sättet jag håll tillbaka och på sättet jag inte såg på honom, för då hade jag nåts av hans genomborrande ögon, då hade han sett mycket mer än vad jag ville visa, men han såg det ändå, han låtsades dock som om han inte lade märket till det, men han såg, det mesta, frågan är bara hur kan han inte se allt det vackra ~~då?~~

KLARA

Han såg kanske igenom det.

Som

ERIK

~~Du menar att~~ han såg igenom mig? Nej. Det skulle göra mig till ytlig. Frivol är jag inte. Om jag ska vara ärlig tror jag han har tappat förståndet när han har varit i det där buddhist klostret.

Det kan inte vara bra att leva utan kvinnor, knappt prata med människor och äta en gång om dagen om det ens. Nej, jag tycker synd om hans far. Tänk själv att hafå en son som gör precis raka motsatsen, mot det man önskat sig. Tur att han har Carl. Men Carls bror Arnold tycks ingen vilja se åt, inte ens rättorna själva. Hoppas man slipper se honom här. En stark känsla av förakt kommer till en när man lägger sin blick på den mannens anlete och likafullt skulle man inte kunna betrakta honom som ful, det är helt enkelt någonting som fattas i hans mänskliga attribut som gjorde hans ansikte djur likt och råt. ~~Hans stora huvud gav ävenledes en känsla av att han måste ha ett ovanligt tjockt pannben för att hjärnaktiviteten verkade ovanligt låg, speciellt i frontalloben som bland annat styr uppförande, personlighet, för personlighet saknar han fullständigt, en katatonisk person hade mer personlighet.~~

KLARA

Det är kul att du är så glad över att vi är här... Om du hade varit på det här humöret när vi hade åkt hade jag inte åkt med. För jag ska tala om för dig, att Sebastian verkar vara den vettigaste människan här hittills...

ERIK

Det är väl för att du bara träffat honom.

KLARA

...inklusive dig ~~själv~~. Och då försöker jag ändå vara mild, men det är svårt när du alltid tar dig friheten att välja den brutala sanningen framför hyfs, men man tröttnar tillslut på att spela den andra rollen. Just nu behöver jag bara få höra vackra ord, speciellt om vi ska bli en extra, tänk dig att få vila omfamnad av vackra ord, undra vilken människa det skulle bli.

ERIK

Det skulle väl knappast vara till en fördel. Han skulle väl dö av förtvivlan, när han insåg hur det är på riktigt.

KLARA

Jag känner mig redan som en mor, jag känner mig som en mor till ett barn som jag inte ens vet om det finns än.

ERIK

Ingenting blev som deras far hade tänkt. ~~Inget har Frank fått för allt han gjort för sina barn. De har bara gett honom en skenande dryckesvana, av den starka sorten. En dotter lika vacker som giftig, sjuk av hat. Och en son som man inte ens bör kalla för son, och allt har de fått ifrån sin sjuka mor som iallafall hade vett att göra slut på sitt lidande. Hans barns hunger efter ödeläggande måste kännas som ett ifrågasättande av hela hans person, det är som att de försöker vinna ett krig med sina revolter och ointresse. Carl var räddningen, men även honom hade de försökt ta ifrån fadern.~~

~~Han visste inte hur länge det hade pågått, men Sebastian och Carl var femton år när han såg de tillsammans på ett sätt som inte var förenligt med ett normalt beteende som han såg det hela, synen av de två pojkarna tillsammans brände fast på Franks näthinna, han kunde aldrig förlåta Sebastian för det. Det var största sveket, först får han en son som inte är intresserad av vad familjen livnäras på och sedan hittar han Carl som har viljan, men honom försöker Sebastian försumma. Och nu är det dotterns tur att försumma.~~

~~KLARA~~

~~De var förälskade.~~

~~ERIK~~

~~En sådan som Sebastian kan inte bli förälskad. Varje ord, varje handling finns bara där för att förgöra fadern. Och att Viktoria ska gifta sig med Carl är bara ännu ett sätt att behålla inflytande över fadern.~~

~~Klara gråter.~~

~~KLARA~~

~~Ska vi inte åka en tur med bilen. Du kan visa mig det där stället du pratade om på vägen hit.~~

~~ERIK~~

~~Vad är det?~~

~~KLARA~~

~~Jag tål dig inte när du är så cynisk.~~

~~ERIK~~

~~Du kan väl inte skylla på mig... jag redovisar bara verkligheten. Det där du håller på med är ju inte sunt, det är ju en verklighetsflykt, du vägrar ju se saker för vad de är, det är inte sunt att gå omkring och ändra på saker för att det ska passa din lilla bild av hur saker ska vara, du ska få höra någonting så ska vi se om du kan vara så jävla positiv. Jag är så här nära på att tröttna, mer säger jag inte så kan du tolka det hur du vill, så kanske du kan få det att passa in i dina vanföreställningar, för det är just precis vad det är eller vad det är att; komma bli, om du försöker inbilla dig massa saker för det passar bättre.~~

~~Klara gapar av förtvivlan över att höra det Erik säger.~~

~~KLARA~~

~~Det räcker.~~

~~ERIK~~

~~Det är inte du som bestämmer när det räcker.~~

KLARA
Men det gör du?

Erik är tyst.

KLARA
Du är patetisk du vet det va?

ERIK
Hur kan man säga en sån sak?

KLARA
För att det är sant, det är den sanningen som du själv lovordar.

CARL (27) kommer in i salongen.

CARL
Utan sanningen vad är det egentligen som är äkta. Broder, det var länge sedan.

ERIK
Alldeles för länge sedan. Det här är Klara.

CARL
Klara, där ser man, själv heter jag Carl.

ERIK
Ja, förlåt.

CARL
När kom ni hit?

ERIK
För en stund sedan, Sebastian möte upp oss. Hur mår den blivande bruden då?

CARL
Ja, hon är ju fortfarande kvar i huset.

ERIK
Det är ju ett gott tecken.

CARL
Ja, men inte mycket mer än så.

VIKTORIA (25) kommer in med ridkläder på sig.

CARL

Och har vi ju bruden själv. Älskling kan du inte stanna en stund?

Viktoria tar Klara i hand.

VIKTORIA

Hej, Viktoria.

KLARA

Klara.

ERIK

Hur mår din far?

CARL

Han mår väl bra, han är ovanligt skärpt idag.

VIKTORIA

Ja, om skärpt betyder elak.

CARL

Han har väl inte sagt ett ont ord till dig.

VIKTORIA

Inte till mig, men min stackars bror får utså.

CARL

Ja, men det är ingenting han inte kan ta.

VIKTORIA

Vad vet du om det?

ERIK

~~Kommer~~ din bror då?

CARL

~~Han är redan här,~~ han skulle ta en promenad så han borde vara här närsomhelst.

VIKTORIA

Om han inte gått vilse.

CARL

Varför skulle han göra det?

ERIK

Ja, det är väl lätt hänt, du minns väl hur vi brukade gå vilse?

VIKTORIA

Jag var aldrig vilse, ~~det var bara du som var vilse isåfall.~~

~~CARL~~

~~Precis som i kärleken, där är alltid någon vilse och den andre vet precis vart man är. En ständig obalans, antingen över eller under.~~

KLARA

Jag önskar att jag hade fått växa upp så här. Det är så vackert.

VIKTORIA

Ja, om du bara visste. Vart är du uppväxt?

CARL

Tänk att det är nästan tio år sedan... som vi träffades här, den sommaren.

KLARA

På södermalm.

ERIK

Tio år sedan, det måste vara mer jag var fjorton eller femton.

VIKTORIA

Jag hade hellre växt upp i stan. Det kan bli alldeles för ensamt här ute. Sigtunaskolan var dock räddningen.

Sebastian kommer in i salongen.

SEBASTIAN

Den var mer en bara en räddning, den gav perspektiv.

VIKTORIA

Ett perspektiv, som gärna vår far hade fått ogjort.

SEBASTIAN

Ja det hade ett högt pris för lille papsen.

VIKTORIA

Bokstavligt talat.

CARL

Charmigt, investera i sin egen dekadens.

ARNOLD (22) kommer in.

ARNOLD

Hej. Så det här det händer. Jag tror inte vi har träffats, Arnold.

Han skakar Klaras hand.

KLARA

Klara.

ARNOLD

Hej Erik, det var länge sedan. Hur står det till?

ERIK

Jo, tackar som frågar, det är bra, med tanke på omständigheterna.

ARNOLD

Ja, det är ju fruktansvärt det där, ~~fem års fängelse och över hundra miljoner i skadestånd.~~

ERIK

Nu är ju inget definitivt. Vi ska överklaga domen till hd. Vad gör du nu för tiden då?

ARNOLD

Stod det inte också näringsförbud på tio år, det är ju absurt, inte sant?

Tystnad.

ARNOLD

Nä, jag gör inget speciellt jag letar efter jobb, eller letar och letar...

CARL

Ska vi ta en promenad?

ERIK

Det låter som en bra idé. Du får ursäkta. Klara?

KLARA

Jag stannar.

Carl och Erik går ut.

VIKTORIA

Trevligt att träffas Klara, vi ses till middagen.

SEBASTIAN

Ja.

Viktoria och Sebastian går ut.

ARNOLD

Vill du ha nåt' att dricka?

KLARA

Va? Nej tack.

ARNOLD

Varför gick du inte med ut?

KLARA

Vad menar du?

ARNOLD

Jag menar väl inget.

KLARA

Det är svårt att tänka sig att Viktoria och Carl är ett par. Förlåt, du behöver inte svara på det.

ARNOLD

Ingen fara, det är sant. De är ett omaka par. Deras förhållande bygger inte på kärlek direkt, det handlar nog mer om... eller det var inget.

KLARA

Nej, men säg.

ARNOLD

Kärlek är ett ord som Viktoria inte är bekant med, hon anser sig säkert att vara för intelligent för att kunna förföras av nåt' så lättsinnigt som kärlek. Hon ser allt som ett skådespel som har tvingats på henne. Efter deras mors bortgång, blev det ännu värre. Men man måste ändå ge henne att hon är smart, hon är till och med i mensa. Hon kunde blivit vad hon ville, men istället underhåller sitt intellekt med att leka med människors känslor, hon använder människor som schackpjäser för sitt eget nöjes skull. Men deras utfall mot fadern är väl dock präglade av rent hat som hämnd för vad han gjorde mot deras mor. Men jag måste säg att det ändå är provocerande att befinna sig här, för jag ser ju hur folk ser på mig. Deras blickar som möts när de inte tror jag ser eller så bryr dem sig inte ens om jag ser, så lite respekt har de för mig. Nej, jag börjat tappa greppet.

Jag har till och börjat döda silverfiskarna på badrumsgolvet hemma, det enda sällskapet jag har haft på veckor. Otacksamt, jag vet. Men jag känner att allt medlidande jag tidigare känt rinner ur mig, det rinner ur mig som blodet ur ett sår som inte längre kan koagulera. Men om det ändå vore så väl, då skulle jag bli ett med den massgrav jag skapat på badrumsgolvet. Förlåt.

Klara ler förläget.

ARNOLD

Förlåt. Jag har blivit alldeles för bekant med ensamheten. Det kommer väl du också få bli, bekant med ensamheten. För en överklagan till högstodomstol verkar ju vara dödfött, om jag var Erik så skulle jag fly landet, hålla mig undan. Men ingenting är väl så enkelt.

Klara tar sig för magen.

ARNOLD

Förlåt, jag är okänslig. Det lärde mig min moster när jag var liten, hon lärde mig att stänga av, att inte känslomässigt släppa in någon. Eftersom hon väl och ofta kunde vara elak och speciellt mot mig, jag minns särskilt en gång. Jag hade en uppsjö av gossedjur som alla hade namn och jag gillade att pyssla om dom, det fanns en stor björn med ett rött sidenband kring halsen som jag hade haft så länge jag kunde minnas. Vid ett besök av min moster så fick hon för sig att ta tillbaka nallebjörnen, för att det var tydligen hennes. Minns det så väl. Det va som att jag då bestämde mig för att sluta att bli ledsen, jag blev likgiltig gentemot henne. Den likgiltigheten har jag tagit med mig efter det, den har blivit en ständig följeslagare, tror det är därför jag kan uppfattas som okänslig.

KLARA

Vad hände deras mor?

ARNOLD

Hon tog livet av sig. De finns de som säger att fadern eller ja Frank drev henne till vansinne för att bli av med henne, för att hon hade haft en kärleksaffär.

KLARA

Vadå drev till vansinne, hur då?

ARNOLD

Han bröt ner henne, fick henne att tvivla på sin egen verklighet tills hon inte längre visste vad verkligheten var för någonting.

Klara ser med stor ögon på Arnold.

ARNOLD

Sebastian pratar gärna om sin dysfunktionella familj, han tror sig vara bättre än dem för att han är på väg att bli upplyst eller nåt. Men om du frågar mig så har han samma stora ego som Frank och Viktoria men som tar sig i uttryck på ett annat sätt bara.

KLARA

Du får ursäkta mig.

Klara går ut.

ARNOLD

För all del. Jag är van.

SVART.

2

INT. - SALONG (BJÖRKSÄTRA GÅRD) -- TIDIG MORGON

2

Viktoria står och ser ut genom fönstret. Erik kommer in.

ERIK

Så du kan inte heller sova.

Tystnad.

ERIK

Vad är det som håller dig vaken? Är det natten själv eller drömmarnas nattliga besök?

VIKTORIA

Natten har aldrig hållit mig vaken det är dagen, som håller mig vaken.

ERIK

Jag drömmer alltid samma dröm. Jag drömmer att jag befinner mig i en sjö, bunden om händer och fötter, jag försöker hålla mig över ytan, men sjunker jag ner till dyn, i panik och grips tag av djupet.

Viktoria vänder sig om mot Erik, ser djupt i hans ögon och ger honom en smekning på kinden.

VIKTORIA

Kommer du ihåg brevet du gav mig?

ERIK

Våra kyssar finns nu i varje halmstrå, i varje bi och i varje ejder. För att påminna om allt det vackra, när vi glömt.

VIKTORIA

Det gör ont att höra. Håll om mig. För det är precis det man har gjort, man har glömt. Vilka har vi blivit? Hon hade rätt.

ERIK

Vadå?

VIKTORIA

Hon sa att det skulle göra mig sjuk.

ERIK

Vad pratar du om? Sätt dig ner. Du skakar.

VIKTORIA

Förlåt.

Viktoria reser sig upp.

ERIK

Nej, stanna.

VIKTORIA

Nej, jag kan inte, jag ska gifta mig imorgon.

ERIK

Jag vill ha dig.

VIKTORIA

Nej, jag kan inte, jag ska gifta mig imorgon.

Erik går fram till Viktoria och försöker hålla om henne.

VIKTORIA

Rör mig inte.

ERIK

Scchh...

VIKTORIA

Vet du vad som gör mest ont? Att du är annorlunda. Att du bär de ögonen jag förälskade mig i, men du är inte där. Jag trodde jag var klar med det här. Men det är svårt... det är svårt när varje halmstrå fastnar i mitt hår, när varje bi vill göra sig påmint och när varje ejders sång handlar om dig.

Erik är tyst.

VIKTORIA

Du kan inte förneka det, eller hur?

ERIK

Det är inte jag som har förändrats det är du som blivit din mors spöke.

Viktoria börjar knuffa på Erik.

VIKTORIA

Ut! Du ska ut.

ERIK

Ska du lås in mig i jordkällaren precis som hon gjorde? Hur lång tid tror det kommer ta innan någon hittar mig denna gången, två veckor? Tre veckor?

Viktoria stannar upp.

VIKTORIA

Nej, det här är vansinnigt.

ERIK

Varför ska du gifta dig med honom?

VIKTORIA

Jag måste det.

ERIK

Varför det? Har Sebastian sagt det?

VIKTORIA

Varför tror du det?

ERIK

För att jag vet vad som hände mellan honom och Carl.

VIKTORIA

Du vet ingenting.

ERIK

Jag vet att Sebastian blev utkastad av Frank på grund av vad som hände. Det var sommaren efter jag var här eller hur?

VIKTORIA

Vem har sagt det?

ERIK

Du vet att jag pratar med Frank ibland.

VIKTORIA

Det är inte likt honom att vara så öppen.

ERIK

Vad spelar det för roll? Jag vet. Du blev tillsammans med Carl för att få inflytande över Frank så att Sebastian kunde komma tillbaka, du hotade med att förstöra Carl så som Frank förstörde din mor, om du inte fick som du ville.

Viktoria stirrar stumt på Erik. Hon skrattar.

VIKTORIA

Varför vill du ha mig, om du tror det om mig?

ERIK

För att jag tror att vi tillsammans kan hitta tillbaka till oss själva igen.

VIKTORIA

Det går inte.

ERIK

På grund av Sebastian?

VIKTORIA

Nej, på grund av henne.

ERIK

Din mor?

VIKTORIA

Jag lovade henne att han inte skulle få vinna.

ERIK

Jag har med mig allt vi behöver för att kunna starta ett nytt liv någon annanstans. Jag har löst allt, ingen kommer hitta oss. Och Klara kommer ändå inte stanna särskilt länge till. Jag kommer hamna i fängelse och villan gjorde kronofogden en utmätning på häromdagen, jag kommer inte få äga en ändå krona som de inte kommer ta ifrån mig; jag kommer få leva med skuldsanering i en stora del av mitt liv och jag klarar inte det.

VIKTORIA

Varför gör du så här mot mig?

ERIK

Gör vadå?

VIKTORIA

Du förstår ingenting. Men det är väl din lycka. Om jag får en son så hoppas jag att han blir lika dum som du, tänk vad lycklig han skulle bli.

Erik ser stumt på Viktoria.

VIKTORIA

Inte ens det förstår du.

ERIK

Vad finns det att förstå?

Viktoria ser på Erik.

VIKTORIA

Precis.

ERIK

Jag förstår att du vill att jag ska avsky dig, att du vill att jag ska förakta dig för din pålagda galenskap.

Viktoria ser på Erik.

ERIK

Men jag kan inte.

VIKTORIA

Carl!

Carl håller Viktoria för munnen.

ERIK

Varför? Du kan väl bara gå? Skrämmar jag dig så?

Paus.

ERIK

Du litar inte på dig själv... Du kallar andra för svaga, men dina känslor... de sköljer över dig, de lämnar dig medvetlös, känslomässigt medvetlös, det är därför du är så... kall, det är det enda sättet att behålla fotfästet på, eller hur? Att vara kall som isen själv.

VIKTORIA

Du känner inte mig.

ERIK

Nej, jag kände dig.

Erik sätter sig ner i en fåtölj. Viktoria sätter sig på armstödet. Hon kysser honom.

VIKTORIA

Vad ska vi göra?

ERIK

Jag vet inte.

VIKTORIA

Vad betyder det?

ERIK

Ja, det betyder att jag inte vet.

VIKTORIA

Jag kysser dig och i samma stund så vänder du mig ryggen.

ERIK

Jag vänder dig inte ryggen. Jag funderar.

VIKTORIA

Att du inte skäms, du får mig dit du vill ha mig, sen kan du inte ens se på mig.

ERIK

Om den Viktoria som jag älskar finns där nånstans, då gör jag vad som helst, annars så...

VIKTORIA

Här.

Viktoria ger Erik en bok.

ERIK

Vad är det här?

VIKTORIA

Det är min dagbok, läs den.

ERIK

Jag kan inte.

Erik sätter sig vid schackbrädet och börjar spela mot sig själv.

VIKTORIA

Då kommer du förstå allt.

ERIK

Jag vill inte förstå allt. Jag vill ha henne jag förälskade mig i.

VIKTORIA

Jag är här.

ERIK

Nej.

VIKTORIA

Du är precis som de andra. Sjuk av samma förakt. Du ser mig drunkna i mig själv, men du sträcker inte ut din hand för att rädda mig, du sträcker ut din hand för att trycka ner mig ännu mer, för att slippa se och höra hur jag kämpar för mitt liv, för jag äcklar dig med min svaghet.

Paus.

VIKTORIA

När jag ser dig ser jag inte en människa, jag ser ett rovdjur. Ett djur som reagerar på instinkt, en person som är slav för sina egna drifter. Jag ser inte ett liv, jag ser ett fångelse. Du vill skrika åt mig, du vill göra mig illa, jag ser det. Men det skulle bara stärka min tes.

Viktoria flyttar en schackpjäs.

VIKTORIA

Du är matt. Shackmatt.

Erik ser perplex ut. Viktoria går mot dörren.

VIKTORIA

Det är den verkliga sanningen, utan någon dold agenda. Idiotmatt heter det, eller tokmatt om du föredrar det.

Erik slår bort pjäserna som far ut i rummet.

VIKTORIA

Jag hoppas jag slipper se dig på bröllopet imorgon. Farväl Erik.

ERIK

Jag hjälper dig. Du vill hämnas på din far...

VIKTORIA

Det spelar ingen roll. Jag behöver inte din hjälp.

ERIK

Se på mig. Vi behöver varandra. Vi är varandras räddning, från oss själva. Även om jag har fel så har vi inget att förlora. Lyssna. Du vet att jag har rätt och ja, du har rätt om mig, jag vet att jag är olik mig själv, jag är olik den personen jag var och vill vara. Men om det finns nåt hopp om en förändring så är du det hoppet.

VIKTORIA

Ta ifrån min far det han älskar allra mest.

ERIK

Vad då?

VIKTORIA

Carl. Få Carl att försvinna härifrån, få honom att förkasta min far.

ERIK

Hur då?

VIKTORIA

Det bryr jag mig inte om.

Paus.

VIKTORIA

Och jag vill inte heller veta nåt'.

ERIK

Vad tror du jag tänker göra?

Erik skrattar, men slutar hastigt. Viktoria ser stumt på Erik.

ERIK

Följer du med mig då?

VIKTORIA

Ja.

Paus. Erik ser på Viktoria.

ERIK

Kommer du ihåg att vi spelade teater i trädgården?

VIKTORIA

Vart går den gränsen, om du hatar mig? Hatar du mig?

Erik går fram till Viktoria.

ERIK

Va?

VIKTORIA

Min älskling, vad har hänt? Jag är ju Hermia och du Lysander, och jag är lika vacker nu som nyss.

Erik kysser henne.

VIKTORIA

På en natt har du hunnit älska mig och lämna mig. Gud, det är inte sant! Menar du allvar?

ERIK

Ja, så sant jag lever...

Viktoria ler och kysser Erik.

VIKTORIA

Hon hade fått de från teatern, pjäserna. Jag fick aldrig se henne spela, men ~~hon måste~~ jag har hört att varit fantastisk.

ERIK

Precis som sin dotter.

VIKTORIA

Det är inte sant. Jag kom inte ens in på scenskolan. Hon kom in på första försöket. Sen tog min far ifrån henne allt med sin svartsjuka. Hon var rädd för honom, inte för vad han skulle göra mot henne, utan vad han skulle göra mot oss om hon inte gjorde som han sa.

ERIK

Han är sjuk.

VIKTORIA

Det låter som en ursäkt, det går inte ursäkta det han gjort.

ERIK

Snart kommer du inte behöva tänka på det mer. Snart kommer det bara vara jag och du.

VIKTORIA

Det kommer aldrig bara vara du och jag. Inte så länge han lever, jag känner hans närvaro när han inte ens är där. Jag vill att han ska dö, men ändå vill en del av mig att det aldrig ska ske, för jag vill att varje andetag ska kännas som det sista och jag vill att den känslan aldrig ska lämna honom. Döden skulle vara för ursäktande.

ERIK

Viktoria se på mig. När vi lämnar det här, lämnar vi allt bakom oss.

VIKTORIA

Du sa att du förstår.

ERIK

Det gör jag.

Viktoria ser på Erik. Erik håller om henne.

ERIK

Jag tyckte jag hörde nåt'.

Erik kysser Viktoria och Viktoria ställer sig längre ifrån Erik.

2A INT. - SALONG (BJÖRKSÄTRA GÅRD) -- TIDIG MORGON

2A

Sebastian kommer in.

SEBASTIAN

Är ni uppe?

ERIK

Ja, det verkar så.

SEBASTIAN

Jag brukar vara uppe så här dags numera, ska meditera tänkte jag.

VIKTORIA

Jag går och lägger mig.

Viktoria går fram till Sebastian.

VIKTORIA

Godnatt min sköna broder.

Viktoria ger Sebastian en lätt puss. Tystnad.

SEBASTIAN

Jag känner knappt igen dig längre.

ERIK

Inte?

SEBASTIAN

Jag vet inte vad det är.

Erik ler.

SEBASTIAN

Det är nåt' i blicken som känns annorlunda.

ERIK

I blicken?

SEBASTIAN

Ja, den ser hårdare ut.

ERIK

Föraktfull menar du?

SEBASTIAN

Va? Jag vet inte. Är det så du känner inför mig? Förakt?

ERIK

Du verkar redan bestämt dig, så varför frågar du?

SEBASTIAN

Jag undrar bara varför.

ERIK

Varför frågar du inte varför då?

SEBASTIAN

Visste inte att man var tvungen att vara så direkt.

ERIK

Ska man fråga en sån pikant fråga, ska man också kunna ställa den utan några förbehåll, annars är det ynkligt.

SEBASTIAN

Just det, du får komma ihåg att jag ibland glömmer vart du kommer ifrån. För du gör ett bra arbete att dölja det. Man skulle nästan kunna tro att du är en av oss. Men vet du vad som avslöjar dig?

Tystnad.

SEBASTIAN

Det är precis det, ditt direkta och vulgära sätt att tänka och handla på. Antar att det blir så när man växer upp i fattigdom, de primitiva känslorna tar över och de försvinner aldrig, de läcker ut som avloppsvatten ur ett rör. Det spelar ingen roll hur många vackra ord man lär sig.

ERIK

Får man prata så om man är buddhist?

SEBASTIAN

Jag är buddhist inte fundamentalist.

Lång tystnad. Sebastian sitter försjunken i tankar.

SEBASTIAN

Jag fick ett luftgevär av min far när jag var nio eller tio. Jag gillade tanken på att jaga, men jag förstod inte konsekvensen av att ta ett liv. Blykulan satte sig mitt i bröstet på grönfinken, den rörde aldrig på sig igen. En stund senare ser jag en annan grönfink som kvittrar en oroad melodi, som nu ser sin livlösa vän liggandes i gräset. Kvittret dör i samma sekund som en annan blykula borrar sig in i bröstet på den oroande grönfinken.

*Gulsparven

Erik ser frågande på Sebastian.

SEBASTIAN

Jag vet inte varför jag sköt...

Sebastian fnyser till i ett leende.

SEBASTIAN

Jag ville nog bara se om jag kunde träffa.

SEBASTIAN

Men det andra skottet förstår jag. Det plågade mig så att se att hur det sorgsna grönfinken försökte få kontakt med den livlösa fågelkroppen, vid varje försök till kontakt blev kvittrandet mer desperat, det skar igenom mig. Jag kände att jag inte kunde leva med den sorgen som kvittrandet bar på.

Tystnad.

SEBASTIAN

Jag sköt den för att bespara mig min egna smärtan.

ERIK

Precis som din far försökte bespara sin smärta.

SEBASTIAN

Va?

ERIK

Varför berättar du det här för mig?

SEBASTIAN

Jag vet inte. Jag är väl bara nostalgisk, för att jag kommit hem igen eller hem och hem. Jag har aldrig känt mig hemma här, jag har alltid känt mig som en besökare, som om mina riktiga föräldrar skulle hämta mig närsomhelst, men jag vet att jag är påtagligt lik min far, speciellt till utseendet, folk säger att vi delar samma ögon. Det har alltid varit en besvikelse att fått höra hur lik jag är honom, det är som att allt hopp om en förklaring till min person försvinner, för samtidigt som jag är lik min far är jag också olik min far. Men han har alltid tyckt att jag är en besvikelse, men det har aldrig besvärat mig, för att jag tycker att han alltid har varit en besvikelse.

Tystnad. Erik fyller upp ett glas med whisky från drinkvagnen.

SEBASTIAN

Vad jag försöker säga är...

ERIK

Jag vet vad du försöker säga.

SEBASTIAN

Jag förstår inte varför du vill vara en del av det här. Det är det enda.

ERIK

Det spelar ingen roll ändå. Jag har förlorat allt iallafall.

SEBASTIAN

Var det värt det?

Erik ser på Sebastian.

SEBASTIAN

I längden?

Tystnad.

SEBASTIAN

Jag tänkte väl det.

ERIK

Jag har inte gett upp.

Sebastian skrattar.

SEBASTIAN

Men vad är det som driver dig?

Erik ler.

SEBASTIAN

Jag tror jag vet. Du satt där i ditt rum som du fick dela med dina styvsyskon i en trång lägenhet i Hägersten, du var kanske tolv, du åt mackor eller flingor till middag, du bar kläder som inte ens var dina. Du läste tidningar, böcker och såg filmer där människor hade pengar och framgång, du tyckte det var orättvist. Avundsjukan växte inom dig, den blev till frustration som blev till ren och skär skam och ditt skadade ego kunde tillslut inte ta mer, så du utvecklade en psykologisk försvarsmekanism; en lättare verklighetsförvrängning närmare bestämt omnipotens.

Tystnad står tom i sitt egna eko.

SEBASTIAN

Det innebär att man överskattar sig själv och tror sig ha speciella gåvor som gör dem överlägsna andra.

ERIK

~~En narcissist?~~ Det är inte jag som är narcissist här

Sebastian ler.

ERIK

Den här ständiga verbala hävdelsebehovet, det är ganska osmakligt, det avslöjar bara din pseudointellektuell karaktär, varje försök till att verka intelligent avslöjar din egen osäkerhet kring din egna dumhet, som är din sanna natur. Intelligens föddes ur kreativitet och logik, inte inlärd ord och fraser.

SEBASTIAN

Jag tror inte du ska dricka mer.

Erik skrattar, båda skrattar.

SEBASTIAN

Du är lik Viktoria, ni skulle passa bra ihop.

ERIK

Vad menar du med det?

SEBASTIAN

Jag menar det jag säger.

ERIK

Är det ett hot, hotar du mig?

SEBASTIAN

Nej, ta det lugnt.

ERIK

Hur ska jag veta det, ni är som ormar allihopa, det är nästan som att man kan se eran delade tunga.

Sebastian skrattar.

SEBASTIAN

Du får komma ihåg att jag är buddhist.

ERIK

Ja, när det passar.

SEBASTIAN

Va inte elak.

ERIK

Va inte elak. Det är väl det enda vi har varit.

SEBASTIAN

Ja, men det kan väl räcka nu då.

Tystnad.

SEBASTIAN

Jag kan inte förstå att hon ska gifta sig med Carl imorgon.

ERIK

Inte? Det är väl på grund av dig.

Sebastian ser på Erik.

ERIK

Låtsas inte som du inte vet vad jag menar.

Sebastian ser fortsatt på Erik.

ERIK

Om inte hon hade varit tillsammans med Carl, hade du inte fått sätta din fot här. Då hade Frank fördrivet både dig och Viktoria för länge sedan.

SEBASTIAN

Hur vet du det?

ERIK

Det förstår väl vem som helst.

SEBASTIAN

Och du är här för att förhindra det?

ERIK

Förhindra?

SEBASTIAN

Förhindra bröllopet. ~~Och på så sätt skapa en förödelse.~~

ERIK

Jag inte här för att förstöra för någon.

SEBASTIAN

Vad är ditt motiv? Avundsjuka, svartsjuka eller bara för underhållnings skull?

ERIK

Jag älskar Viktoria, det är det enda.

SEBASTIAN

Om du älskade henne, så skulle du lämna henne i fred.

ERIK

Herregud, säg ingenting, det gör ont att höra hur klyschéartade dina ord är och hur mycket av ditt ego som döljer sig bakom orden. Du kan sluta spela.

Tystnad.

SEBASTIAN

Så vad ska du göra?

ERIK

Jag vet inte.

SEBASTIAN

Nä.

ERIK

Men varför ska hon tvinga sig själv att vara med honom, om det gör henne olycklig? Hur kan du tycka att det är rätt?

SEBASTIAN

Hon gör det av egen fri vilja. Allt handlar inte om fars pengar.

ERIK

Jag vet, det handlar om en sjuklig hämnd. Säkert någonting som du fått henne att tro på för att driva din egna agenda.

SEBASTIAN

Du är inte rättvis nu.

ERIK

Nej, men sanningen är inte särskilt rättvis.

SEBASTIAN

Det är inte sant; säger jag.

ERIK

Bevisa det.

SEBASTIAN

Hur då?

ERIK

Hjälp mig.

SEBASTIAN

Med vadå?

Tystnad.

SEBASTIAN

Med vadå? Glöm det, jag behöver inte hävda min oskuld för dig.

ERIK

Kanske inte för mig, men för dig själv.

SEBASTIAN

Jag vet väl vad jag gjort.

ERIK

Ibland slår våra ord mer rot än vi kan ana. Kan du försäkra mig om att du inte har drivet på hennes hämnd fantasi på något sätt?

En lång paus.

SEBASTIAN

Vad vill du ha hjälp med?

ERIK

Du och Carl har haft ett förhållande?

SEBASTIAN

Vem är det som har sagt det?

ERIK

Det spelar ingen roll.

SEBASTIAN

Vart vill du komma med det här?

ERIK

Jag undrar bara om ni fortfarande har det? Ett förhållande.

Sebastian stirrar på Erik.

SEBASTIAN

Vad är det du försöker göra?

Erik ser på Sebastian.

ERIK

Jag undrar varför ni inte lämnar allt, båda två, tillsammans?

SEBASTIAN

För att det är inte som du tror.

ERIK

Hur är det då?

SEBASTIAN

femton Den enda gången det har hänt någonting mellan mig och honom var den sommaren för tio år sedan. Efter det träffade jag inte honom fören jag var tjugofem igen, när han hade ett förhållande med min syster. Och vi har aldrig pratat om vad som hände. Det här är ju absurt.

ERIK

Vill du fortfarande vara med honom?

SEBASTIAN

Vad är meningen med det här?

ERIK

Du sa att du ville hjälpa mig.

SEBASTIAN

Ja, men berätta vad det handlar om!

ERIK

Jag kan inte.

SEBASTIAN

Då kan jag inte hjälpa dig heller.

ERIK

Viktoria och jag ska resa härifrån, tillsammans. Och hennes villkor är att Carl ska försvinna först.

SEBASTIAN

Hur då? Vadå försvinna?

ERIK

Hon vill ta ifrån Frank det enda han bryr sig om; hans arvinge.

SEBASTIAN

Ja, men hur?

ERIK

Jag vet inte.

SEBASTIAN

Jag kan tyvärr inte hjälpa dig med det.

ERIK

Så det är du som ligger bakom det?

Sebastian ser på Erik.

ERIK

Deras förhållande är din säkra framtid. De är bara dina marionettdockor. Att du inte skäms. Du är precis som honom, som Frank, lika full av samma maktlystnad som du själv förtalar.

Tystnad.

ERIK

Här är din chans, din chans att inte bli som honom.

SEBASTIAN

Jag vet inte hur det skulle gå till.

ERIK

Prata med Carl.

SEBASTIAN

Det är absurt.

ERIK

Ja, men det är den mest humanitära.

Sebastian skrattar.

SEBASTIAN

Vad hade du tänkt göra annars?

ERIK

Det vill jag helst inte tänka på.

Sebastian skrattar.

SEBASTIAN

Du vet även om jag pratar med honom, så kan han välja att lägga den kalla sidan till.

ERIK

Det är därför jag vill veta...

Erik ser ut genom fönstret.

SEBASTIAN

Varje gång jag ser på honom, så undrar jag hur det skulle varit. Jag undrar om livet hade gjort mindre ont. Om hans värme hade brutit igenom... men den värmen har antagligen frusit sönder av min fars rigida fason.

Tystnad.

SEBASTIAN

Ibland önskar jag att jag kunde få ett tecken, kanske en blinkning, ett leende, någonting som sa att det faktiskt hände.

En ihållig tystnad ligger stum.

SEBASTIAN

Men inte så mycket som en blick. Inte ens ett ord.

Paus.

SEBASTIAN

Det är precis som att den vackraste sommaren aldrig fanns. Som att vi aldrig fanns.

En längtan tar plats i rummet och dör under tysta men tunga andetag.

ERIK

Det behöver inte vara en nackdel.

SEBASTIAN

Hur kan det inte vara en nackdel om han ens vägrar se åt mitt håll!

ERIK

Det betyder att han inte är likgiltig inför dig.

SEBASTIAN

Det hade varit bättre. Nu är det som att han är äcklad av att bara vara i samma rum som mig.

ERIK

Det kan vara ett sätt att dölja vad han egentligen känner, både för dig och sig själv.

SEBASTIAN

Det går inte.

ERIK

Vad har du för val? Du vill inte bli som Frank.

Sebastian tar till sig orden.

ERIK

Se det här som en chans att få börja om, med någon du uppenbarligen älskar.

SEBASTIAN

Älskar...

En tystnad tar form och dör.

ERIK

Har jag fel?

Sebastian ser på Erik.

ERIK

Prata med honom bara.

SEBASTIAN

Vad säger man ens?

Erik ser på Sebastian.

SEBASTIAN

Vad kommer du göra ifall det inte kommer gå vägen?

ERIK

Jag vet inte.

Sebastian ler.

SEBASTIAN

Du vet.

Sebastian ser på Erik, men Erik tittar bort.

SEBASTIAN

Antar att det är lika bra att jag inte vet.

Erik ser på Sebastian.

SEBASTIAN

Ifall vi inte hinner prata mer. Ta hand om min syster.

Erik går för att lämna rummet.

ERIK

Ta hand om dig.

SEBASTIAN

Det ska jag.

Sebastian är ensam kvar. Han sätter sig vid schackbrädet, i hans uppsyn sipprar förtvivlan igenom. Han börjar plocka upp schackpjäserna.

2B

INT. - SALONG (BJÖRKSÄTRA GÅRD) -- TIDIG MORGON

2B

Carl kommer in, han är klädd i träningskläder, han ställer sig och ser på Sebastian.

CARL

Ja, ville du nåt'?

SEBASTIAN

Va?

CARL

Ja, Erik sa att det var nåt' viktigt? Jag ska ut och springa innan det blir för varmt...

SEBASTIAN

Är klockan redan så mycket?

Tystnad.

SEBASTIAN

Vi behöver prata.

Tystnad.

SEBASTIAN
Det handlar om Viktoria.

Tystnad.

SEBASTIAN
Sätt dig ner.

Carl rör sig inte.

SEBASTIAN
Jag tror det är någonting mellan henne och Erik.

CARL
Var det allt?

Carl vänder sig om för att gå.

SEBASTIAN
Lyssna.

Carl tar tag i Sebastian med våld och håller fast honom.

CARL
Nej, du ska lyssna. Jag tänker inte låta dig förstöra det här. Håll dig borta från Viktoria och mig.

Carl släpper greppet om Sebastian som knuffas mot golvet.

Sebastian skrattar.

SEBASTIAN
Du är bara en pjäs. Ditt dumma pack.

Carl stannar upp. Sebastian ler.

SEBASTIAN
Pack är precis det du är. Du är precis som ett djur, så förutsägbar, hur kan du inte vara en schackpjäs eller rättare sagt ett offer?

Carl vänder på huvudet mot Sebastian.

SEBASTIAN

När varje cell i dig är betingad till skälla så fort du känner dig trängd, när varje del av din person bara är en reaktion. Men man kan inte förvänta sig mer av en son till en hora.

Carl går med snabba steg mot Sebastian och tar upp en skulptur i resin liknande en springande häst. Sebastian ler.

SEBASTIAN

Du är bara en slav för dina egna känslor. Svag.

Precis innan Carl ska slå till bryter han ihop på golvet.

SEBASTIAN

Så kan vi prata på riktigt nu?

Tystnad.

SEBASTIAN

Vad är vi när vi har upphört att vara de vi egentligen är? Tillbakaträngda i det föremålslösa? Det enda som skiljer oss från liken i marken är larverna och insekterna. Vi är inte där längre. Jag kan inte ljuga mer. Jag kan inte hitta en plats som känns som min, inte när jag vet att den platsen egentligen är du.

CARL

Du förstår inte.

SEBASTIAN

Tomheten i mitt bröst äter upp mig.

CARL

Du kommer aldrig ha någonting att förlora, för dig finns alltid en väg tillbaka.

Sebastian ser på Erik.

CARL

Jag har lovat mig själv att jag aldrig mer ska behöva leva för att bara överleva.

SEBASTIAN

Dagar utan kärlek ~~och glädje~~ är bara överlevnad.

Carl ler.

CARL

Det låter absurt när du säger det. Som att du spyr upp orden.

Sebastian ser på Erik frågande.

CARL

Det låter som att du talar på ett främmande språk, ett språk du själv inte talar. Orden blir till en paradox. Jag hör dem, men de finns inte där.

Tystnad.

CARL

Överlevnad är när du plockar fimpar åt din mamma så hon kan röka en cigarett, i hopp om att hon ska sluta skrika, men det hjälper inte, för det är inte det hon vill ha, det är inte det hon behöver, för hennes missbruk sträcker sig längre än till bara cigaretter. Det är överlevnad när du tillslut kastas mellan fosterfamiljer som är vidrigare och mer oförstående än den andra. När du är tolv år och varje morgon är som ett inre slagfält mellan den egna tanken och känslan, tanken förhandlar om ditt liv, ber känslan om uppskov.

Tystnad.

SEBASTIAN

Ser du inte? Du har redan brutit ditt löfte med dig själv. Du är så upptagen med att undvika smärtan att det är det enda som finns kvar. Hur kan det inte vara överlevnad?

CARL

Jag har fått mer än jag kunde önska.

SEBASTIAN

Det handlar inte om vad du har fått.

Carl ser på Sebastian.

SEBASTIAN

Det handlar om priset du får betala för det du får. Utan det du offrar är livet inte mer än överlevnad. Jag vet.

CARL

Du har aldrig behövt betala priset för någonting.

SEBASTIAN

Tack vare min far, för han har lärt mig hur man inte ska leva.

CARL

Det är inte sant. Din far finns i allt du gör och allt du inte gör. Du använder dina ord som vapen, precis som han, enda skillnaden är att du inte har ett syfte förutom att han gör precis så. Du är så uppslukad av inte vara som honom att det är det enda du kan vara.

SEBASTIAN

Vi försöker springa ifrån våra farhågor. Men de kommer bara närmare.

Carl är djupt försjunken i tankar.

SEBASTIAN

Så du ser det?

CARL

Jag ser det inte, men jag förstår det.

SEBASTIAN

Vad är skillnaden?

CARL

Att jag inte vill se det.

Carl fnyser.

CARL

Men vad gör man?

SEBASTIAN

Man släpper det, om man kan.

CARL

Jag kan inte bortse från vad din far har gjort för mig.

Carl ser på Sebastian.

SEBASTIAN

Du har precis som Faust sålt din själ till Mefistofeles, men istället för kunskap och erfarenhet har du köpslagit om nåt' så enfaldigt som ytligheter.

Sebastian skrattar.

CARL

Det finns ingenting som är roligt i det här.

SEBASTIAN

Om jag inte kunde skratta åt det så skulle jag dö av det. Vad kommer du ihåg från den sommaren?

Paus.

SEBASTIAN

För mig är den nästan borta. Jag antar att den sitter på utkanten av mitt undermedvetna och målar vackra motiv med sitt svarta och sjuka blod. Och varje bloddroppe som spills växer till en tumör i mitt undermedvetna, tills bara det patologiska finns kvar.

CARL

Jag minns allt. Men jag hade hellre kastat det åt mitt undermedvetna. Kanske just därför jag minns det. Det ~~här~~ borde vara straff nog.

Carl ger Sebastian en blick.

SEBASTIAN

Han ringde till klostret en gång. Han grät. Det var som att gråten blev värre för varje gång jag öppnade munnen, isande kyla tog plats istället för varma ord, det var som att han insåg vad han hade skapat. Hans rädsla för att visa känslor hade uppfostrat mig. Jag kände mig som ett monstern. Skapelsen hade vänt sig mot sin egen skapare ~~ännu en gång~~. Jag hade blivit min fars monster.

Carl ser på Sebastian med en koncentrerad blick.

SEBASTIAN

Jag kommer inte ihåg varför han grät. Det sa han aldrig. Men det delade upp mig i två delar. En del som kunde förlåta och en annan del som inte kunde förlåta. Hur jag ser på honom förändras varje gång, men tillslut så inser jag att det inte går att bortse från vad han gjort. Det spelar ingen roll om han gjorde det av kärlek, för jag har blivit sjuk av det. Jag har blivit en rovfågel i en bur, som grånar och ett sinne som vänder sig emot sig själv. Det attackerar från alla håll, tills bara neuroser finns kvar.

kanske...

CARL

Jag måste ut och springa nu.

SEBASTIAN

Det är väl kanske lika bra.

CARL

Ja.

Sebastian slår ner alla schackpjäser från brädet.

3

INT. - SALONG (BJÖRKSÄTRA GÅRD) -- DAG

3

Ett halvår senare. Viktoria är gravid hon håller ett brev i handen. Carl läser en tidning.

Vad är det?
CARL

Jag vet inte.
VIKTORIA

Ska du inte öppna det?
CARL

Tystnad.

Får se.
CARL

Carl tar brevet. Han öppnar och ser bekymrad.

Anstalten Beateberg.
CARL

En dagbok i paketet och ett brev.
(Carl läser högt).

CARL
Jag drömde samma dröm som vanligt inatt. Denna gången försökte jag inte hålla mig över ytan, jag ville sjunka. Jag ville bli ett med dyn. Jag lutade mig tillbaka. Men det var som att sjön omfamnade mig, bar mig, jag... flöt.

SLUT.